

ZÁHADA SFINGY

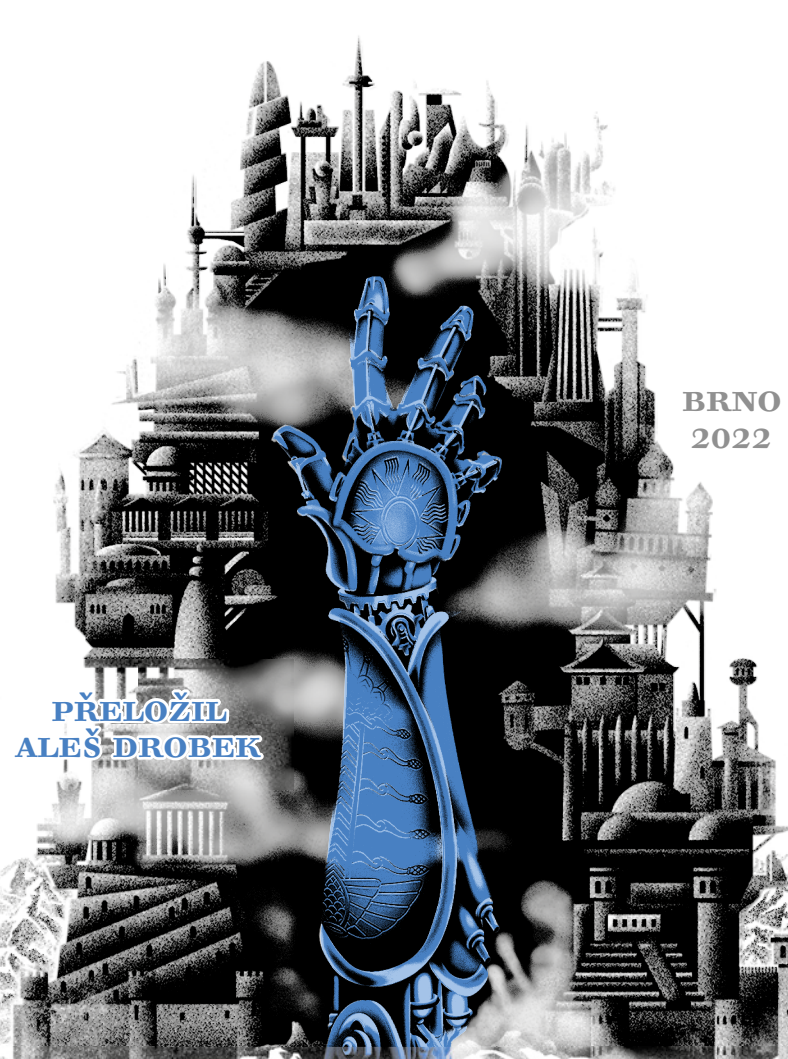

JOSIAH BANCROFT

ZÁHADA SFINGY

BRNO
2022

PŘELOŽIL
ALEŠ DROBEK

JOSIAH BANCROFT

Arm of the Sphinx

All rights reserved

Cover design © Ian Leino / Hachette Book Group

Maps by Josiah Bancroft

Translation © Aleš Drobek, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

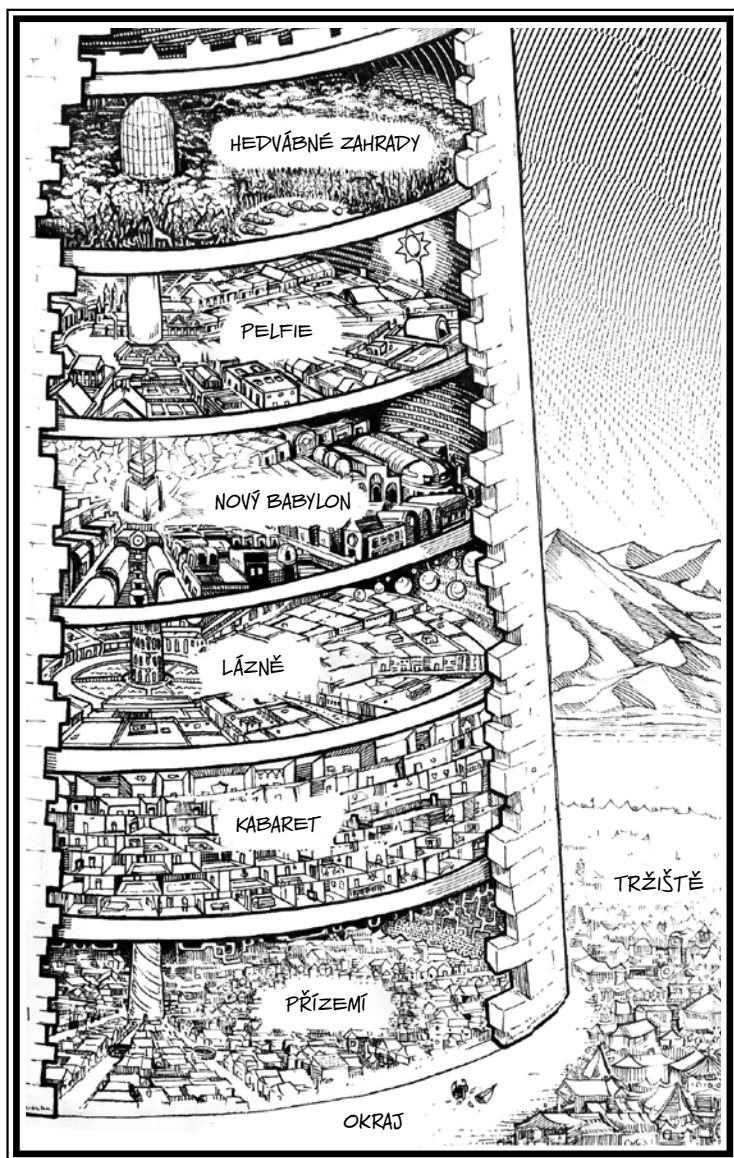
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0754-2 (PDF)

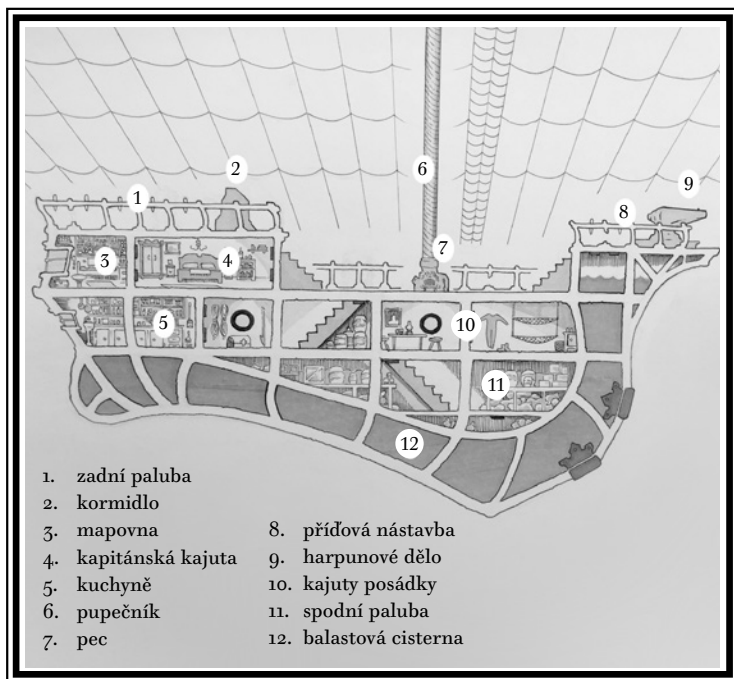
ISBN 978-80-275-0755-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0756-6 (MobiPocket)

Ianovi, u kterého naše dobrodružství začalo

BABYLONSKÁ VĚŽ
mapa nižších prstenců

STONE CLOUD

Civilizace je jako sluneční svit. Je-li rozprostřená doširoka, svět kvete kulturou, vzdělaností a bratrstvím. Ale soustředíte ji do jednoho bodu a lidstvo sežehne zem jako sluneční paprsek pod lupou.

— Z DENÍKU LODI STONE CLOUD,
RUKOU KAPITÁNA TOMA FLAKSY

ČÁST I.

STONE CLOUD

KAPITOLA PRVNÍ

S přestrojením je ta potíž, že ho člověk musí nějakou chvíli nosit, než mu ho druzí uvěří. Jenže pokud ho nosí moc dlouho, zvykne si na něj, sžije se s ním. Člověk v masce si musí dávat pozor, aby se sám nestal maskou.

— DENÍK LODI STONE CLOUD,
KAPITÁN TOM FLAKSA

Vzducholoď se na vzdušném proudu studeném jako lavina vzdalovala šedobílému horskému průsmyku. Její gondola se podobala drakararu — byla dlouhá a úzká, jen jí chyběla vesla. Z přídě se na svět zubila vyřezávaná psí hlava. Zlí jazykové by možná řekli, že loď připomíná nahrubo otesanou rakev, kterou na zádech nese rozesmátý pes.

Členové posádky by nejspíš zavrčeli, že živoří na promrzlém voru.

Zachumlaní do dlouhých kožešin se šourali po palubě jako rozmrzelí medvědi. O lanoví brnkal vítr. Muži mlčeli. Pod nohama jim v ložném prostoru šplouchalo čtyřicet sudů rumu. Ve vzduchu voněla cukrová třtina a čerstvé dubové dřevo.

Cairo Hound měla namířeno do Lázní, kde rum nese desetkrát tolik co v hlavních městech Uru. Za několik málo hodin bude mít každý vzduchoplavec v kapse půlroční mzdu a celé Lázně u nohou. Přestože se však na výplatu a svobodu těšili,

žaludek jim svírala nervozita. Netroufali si promluvit, neboť věděli, že plané řeči snadno sklouznou k úzkostnému plácání, které pak zakrátko následuje strach a panika.

Zdejší obloha patřila pirátům. Lodě se musely mít na pozoru také před divokými vichry. A v klidu nikoho nenechávaly ani vrtochy přístavních správců Věže. Žádný kapitán předem nevěděl, zda bude jeho návštěva poklidná, nebo se zvrhne v přestřelku. Jen o několik měsíců dříve dělové koule a plameny demolovaly jeden z nejspolehlivějších přístavů Nového Babylonu. Posádka se mohla jen dohadovat, jak ji Věž přivítá tentokrát.

A kde byl po celou plavbu jejich kapitán? Opilý pod obraz, jako včera, jako obvykle.

Kdepak, lépe zachovat klid. Mlčeti zlato.

Rozečkané svahy hluboko pod nimi vystřídala stanová předměstí a pak chudinské příbytky z kanafasu a térového papíru. Přelidněným Tržištěm si razily cestu vlaky, po kolejích, které se od Věže rozebíhaly do všech směrů jako růžice kompasu. Věž nevypadala jako stavba, kterou by cihlu po cihle vybudovaly lidské ruce. Při pohledu na ni leckomu přišlo, že Země začala cosi rodit — snad nový půlměsíc —, ale nakonec tu námahu vzdala. Věž se tyčila i nad pohořím, které ji obklopovalo. Její vrcholek tonul v setrvalé oblačnosti, jíž někteří romantici přezdívali „Nebeský obojek“. Věřili, že právě tam blankytné nebe přechází v bezútěšný černý vesmír.

Kapitán se pokaždé probouzel s kletbou na rtech.

Ani jindy pro ni nechodil daleko, ale po probuzení častoval druhé obzvláště nevybíravě. Jenže i když byl opilec a na posádku pes, jen on mohl podepsat protokol a jen on se mohl s přístavním správcem dohadovat o ceně. Nikdo jiný by za něj nezaskočil. Vzduchoplavci vždy tahali los o to, kdo ho probudí. Loďmistr odřízl z koštyče několik stébel slámy a srovnal si je na dlani.

A pak se objevila ta dívka.

Jako by se vedle rachotící pece a sudů se suchary zhmotnila ze vzduchu. Jednu paži měla obtočenou kolem lana, na němž

visela, a špičkou boty se zlehka dotýkala paluby, jako když plavec zkouší teplotu vody. Byla krásná — nikoli však křiklavě, nevkusně jako běhny v hostinci, které se vám posadí na klín, sotva jim koupíte sklenku. Nebyla dráždivá jako obrázky v knihách pro gentlemany ani ušlechtilá jako mramorové sochy v šatu tenkém jako rozlité mléko. Byla krásná jako laň v horském údolí. Hbitá, ostrážitá a vzdálená. Měla divoké vlasy, drobnou tvář a jasné oči. Na sobě měla žlutý trikot, useknutý v pase, a nadměrné rukavice, jaké by slušely spíše kováři.

Muži z posádky ji nespatriili všichni najednou. Jejím kouzlu podléhali jeden po druhém.

Začali se k ní blížit, pomalu, strojově, jako uhranutí. S každým jejich krokem se dívka o kousek povytáhla zpět k balonu nad sebou.

Nedávala najevo sebemenší nervozitu. Muži od ní nemohli odtrhnout oči. Přišlo jim, že z ní zešílí.

Nakonec to nevydrželi a vrhli se na ni.

Dívka se bleskově vyhoupla do lanoví a oni se pod ní srazili. Chňapali po laně, převraceli sudy a navzájem se strkali. Nejen jeden se popálil o žhavou pec. Jakmile některý popadl konec lana a začal za ní lézt, ostatní ho zase stáhli dolů. Dívka se popotahovala za uši a vyplazovala na ně jazyk. Jeden vzduchoplavec po ní mrštil naběračku, ona ji však hbitě chytila a hodila mu ji zpátky.

Muži se začali hádat, kdo ji viděl první a kdo má jít vzbudit kapitána, protože to už teď vážně nejde odkládat, a někdo to holt udělat musí — a kde jsou ta zatracená stébla?

Jejich živou debatu přerušilo klepání cizích podpatků někde za nimi.

Vzduchoplavci lodi *Cairo Hound* se otočili a uvědomili si, že je přepadli piráti.

Kapitán Padraic DeFord si první den plavby zalezl do sudu s rumem a už tam zůstal. Byl to tělnatý muž se skvrnitou pletí

novorozeněte a zrovna ve své kariéře procházel tou fází, kdy všichni kolem byli pitomci, jeho práce byla pitomá a takové peníze by za ni nebral ani idiot. Jeho muži jej měli za tyрана, jenže on je ve skutečnosti spíš rozmazloval. Kdyby on za svých mladých, plavčických let provedl něco, co jeho muži provádějí dennodenně, kapitán by ho nechal zmrskat do krve. Kdepak tyran. On byl spíše táta, jemuž osud nadělil snůšku hloupých děcek. A posádka místo aby si z jeho výchovy něco odnesla, byla stále zatrpklejší a trucovitější. Schylovalo se ke vzpouře.

To jsou ty nové pořádky.

Mohl mu pak někdo vyčítat, že si občas přihne? Kapitán zjistil, že po dostatečné dávce spí hlubokým a téměř bezesným spánkem. V posteli ležel jako v hrobě. Každé ráno bylo jako vzkříšení a každý večer jako smrt. Jaká to výsada, umět odejít do tmy a zase se vrátit, kdykoli si člověk zamane.

Dnes ráno měl však pocit, že jej z vyhráté postele a z té báječné tmy vytáhl za krk snad kotevní řetěz.

DeFord se už dávno naučil spát s pistolí v ruce, a tak jakmile spatřil, kdo za ten řetěz tahá, bez váhání namířil a vypálil. Než však stiskl spoušť, hlaveň mu odrazila vzhůru svalnatá paže, takže kulka se s ohlušujícím prásknutím jen neškodně zavrtala do stropu. DeForda v očích zaštípaly jemné piliny a dým. Dírou ve stropě prosvítlo slunce a rozehnalo přitímí v kajutě. DeFord konečně spatřil muže s ocelovou oprátkou.

Hned si však uvědomil, že to není muž, nýbrž obří žena s krátkými stříbrnými vlasy přilepenými k hranaté, kamenné tváři. DeFordovi to přišlo, že se dívá na tura stojícího na zadních.

Zkusmo se po amazonce ohnal a ta jej za odměnu popadla za paže a dvakrát jím udeřila o strop. DeFord slyšel, jak mu kolem uší cinká řetěz. Když nárazy ustaly, měl pocit, že má páteř o něco kratší. Bolest a šok jej umravnil, a zatímco jej žena odtáhla na palubu, on už se nevzpouzel, navzdory tomu, že měl na sobě jen podvlékačky a zmuchlané bílé prostěradlo.

Zklamalo jej, když spatřil, že jeho přihlouplá posádka už venku stojí s rukama nad hlavou. Zklamalo, leč nepřekvapilo. Jeho posádku sebejistě držela v šachu dívka v roztrženém trikotu a žena, která měla místo ruky cosi jako mosazné vodovodní potrubí. Jakmile si uvědomil, že se jeho lodi zmocnila trojice žen, DeForda to téměř fyzicky zabořilo. Potřeboval snad ještě nějaký jiný důkaz? Jeho muži se proti němu spikli. Vždyť se vůbec neobtěžovali s nějakým ozbrojeným odporem.

Pak si všiml ještě jednoho cizince — vytáhlého muže v dlouhém černém kabátu. Postavou připomínal strašáka do zelí, ve tváři však měl pevný, autoritativní výraz.

„Á, dobré ráno,“ prohodil strašák. „Kapitán DeFord, pokud se nemýlím?“ Muž mu nabídl ruku a DeFord mu s ní otupěle potřásl. „Já jsem kapitán Tom Flaksa. Tohle je má posádka. Jak už jste si možná domyslel, přepadli jsme vaši loď s úmyslem ji krapet odlehčit.“

„Nebásni tu jak na čajovém dýchánku,“ zachrčel DeFord hlasem, který byl cítit spánkem a rumem. „Dej mi meč a vyřídíme to jako chlapi.“ Na někoho, kdo měl kolem krku smyčku z řetězu, to byla smělá slova.

„Jsme sice piráti, ale na tohle nás neužije,“ odvětil kapitán Flaksa. Opřel se o svou vyleštěnou aerotyč, jako by to byla vycházková hůl, a ne posvátná navigační pomůcka. Taková neúcta k náčiním této profese mluvila za vše. DeFord ihned poznal, že vůdce lupičů není zkušený vzduchoplavec. Vzhledem k jeho plně ženské posádce Flaksu odhadoval na bývalého pasáka, někoho, kdo nikdy nepoznal tvrdou práci, kdo se nikdy nemusel rvát za holé živobytí. Kdo byl líný, zbabělý a samolibý. Tenhle Flaksa zkrátka a dobře ztělesňoval zkaženost a pokleslost své generace.

„Hele, moc se tady nenaparuj,“ ušklíbl se DeFord. „Kolem těchtole pitomců by se nepozorovaně dostalo i stádo krav se zvonci kolem krku.“ DeFord svou posádku zpražil pohledem a oni mu oplatili stejnou. Věděl, že v takové chvíli by své muže ponižovat neměl, že by to pro něj nemuselo dopadnout dobře,

ale bylo mu to jedno. Zklamali ho na celé čáře. „Za tohle přepadení si můžete sami!“ okřikl je.

„Ale, kapitáne, křikem si nepomůžete,“ mírnil jej Flaksa. „Vaši lidé si takové zacházení nezaslouží. Vůbec nepochybují, že ve férovém boji by nám byli zdatným soupeřem. Mimochodem, my vás nemíníme úplně oškubat. Potřebujeme jen trochu vašeho... vašeho...“ Strašák se odmlčel, nakrčil čelo a nepřítomně se zahleděl před sebe. Tvářil se, jako by poslouchal nějakou vzdálenou hudbu. DeFord si pomyslel, že jej přepadl asi pořádný blázen.

„Rumu, kapitáne,“ řekla žena s kovovou paží. „Vezou rum.“ Filigrán zdobící blyštivý povrch její mosazné skořepiny si nic nezadal ani s těmi nejvybranějšími klenoty, ale mezi jednotlivými pláty prosvítalo přístrojové vybavení podobné spíše soukolí lokomotivy.

„Ano. Potřebujeme trochu vašeho rumu,“ dopověděl Flaksa, když se v duchu vrátil do přítomnosti. „A taky všechno vaše jídlo. A pak vás pustíme. Do večera už budete kotvit v přístavu, v kapse vás bude hrát výdělek a v žaludku pálenka a na celou tuhle nepřijemnost si sotva vzpomenete.“

„Hlavně si nemyslete, že vám někdo zaplatí,“ křikl DeFord na své muže. „Řeči nějakého kraksny jsou mi...“ DeFord se zarazil a na strašáka zamžoural, jako by si na něco vzpomněl. „Flaksa. To už jsem někde slyšel. No ano. Potkal jsem člověka, kterého s taky okradl. Dokonce jsem mu zaplatil sklenku, tak se mi jeho vyprávění líbilo. Celá hospoda řičela smíchy. Rádoby pirát Flaksa. Šašek Flaksa. Prý jsi tenkrát seskočil na palubu odněkud z houfu racků a rybích vnitřností. Páchls jak kýbl s návnadou v červenci a domáhal ses desetiny nákladu. Desetiny! Nejsi na piráta nějak moc skromný?“

Žena s mosaznou rukou si pobaveně odfrkla.

„Děkuji, pane Wintersi,“ houkl na ni kapitán Flaksa. „A teď si s dovolením vezmeme dva sudy rumu, celou vaši spižírnu a všechn střeľný prach.“

„O střelném prachu nepadlo ani slovo.“

„To abyste si zase nestěžoval na mou štědrost,“ odtušil Flaksa.

O palubu za nimi zadrncěla harpuna a zpoza balonu *Cairo Hound* se vynořila vzducholod' posázená známkami bitev, stáří a oprav.

Po kabelu harpuny sjela kladka a zaduněla o prkna. Flaksa se otočil k posádce *Cairo Hound* a prohlásil: „Pánové, čím dřív naložíte mou loď, tím dřív se mě zbavíte.“

Vzduchoplavci zachumlaní v kožešinách se s chmurnými výrazy ohlédli na svého kapitána.

Amazonka DeFordovi stáhla smyčku z krku a on si přes ramena přehodil prostěradlo a napřímil se, jak nejhrději dokázal, ačkoli se ve studeném větru klepal zimou a opile se potácel. Oslovil své muže: „Chtěli jste mi dát za vyučenou? V tom případě vám blahopřeju. Já se ale nestydím proto, že tady stojím jen v podvlíkačkách a nebo že mě přepadli tadyhle kraksna a jeho harém. Ne, já se stydím, protože tu stojím s váma. Bude te akorát k smíchu, jestli tomuhle šaškovi vyhovíte, jestli mu dáte jedinou kapku rumu, *mého rumu!*“ DeFord se udeřil do napůl obnažené hrudi. „Jestli vám v těle zbývá alespoň špetka sebeúcty nebo věrnosti, zůstanete na svých místech. Zůstanete tady se mnou, se svým kapitánem. Buď tuhle křivdu odmítnete, nebo si půjdete hledat novou práci.“

Kapitán Flaksa na svou obranu neřekl nic. Na vyplísňenou posádku se jen usmál a čekal na její rozhodnutí. Netrvalo to dlouho.

Na vzdušných proudech, které obtékaly Věž, byli piráti stejně běžní jako holubi. V reakci na nepřízeň osudu se k pirátství uchýlil již ne jeden počestný kapitán. Někteří se ze šikmé plochy vrátili, jakmile vyrovnali staré dluhy, jiní takovému životu buď přišli na chuť, nebo se mu již nedokázali vysmeknout. A existovali samozřejmě i bezskrupulózní podnikavci, již si jej

zvolili dobrovolně. Sami sebe považovali za jakousi ekologickou nezbytnost, za vlky, kteří v zájmu celého stáda vyřazují ze hry slabší a starší kusy.

Nicméně — bez ohledu na důvody, které je do této branže přivedly — všichni piráti vedli nebezpečný život. Ve vzduchu neustále hlídkovaly bitevní lodě placené bohatými a mocnými prstenci Věže. Nechvalně proslulý kapitán měl práci sice snazší, leč dlouhodobě riskantnější. Vlčí pověst sice brala obětem chut k odporu, ale zároveň přitahovala pozornost vojáků hladových po povýšení. To většinou znamenalo, že jakmile se o nějakém jménu začaly skládat písničky nebo říkanky, netrvalo dlouho a jeho majiteli dopomohlo k nesmrtelnosti smrtelné zranění. Proto si někteří, jako třeba kapitán Flaksa, budovali nezávadné renomé, ovšem taková sofistikovanost byla pod rozlišovací schopnosti mužů, kteří si vydělávali na živobytí na kusu dřeva přivázaného k obřímú měchu vznětlivého plynu.

Ačkoli, je třeba přiznat, že kapitán Flaksa a jeho neobvyklá posádka byli víceméně bezzubým vlkem. Kousat by nedokázali, ani kdyby chtěli. Jejich loď, *Stone Cloud*, patřila spíše do muzea. Pušek měli pomálu a všechny byly přinejlepším nespo-lehlivé a přinejhorším pouze na okrasu. Jejich loď měla jediné dělo na přídi, a navíc jen harpunové. Když je někdo vyzval na vzdušný souboj, mohla se *Stone Cloud* zachránit pouze útekem. K čemuž došlo již několikrát.

Podle pana Winterse — první důstojnice a jediného zkušeného vzduchoplavce na lodi — předchozí kapitán *Stone Cloud* přepadával a loupil jen prostřednictvím výsadkových čet. Třeba tucet hrdlořezů kapitána Billyho Leeho obvykle překvapil nějakou naducanou obchodní loď, proklál ji harpunou, přitáhl k sobě a obsadil dřív, než si její vyjevená posádka stačila zavázat tkaničky. Byla to však riskantní praxe a kapitán Lee za ta léta ztratil a nahradil mnoho svých mužů.

Zato kapitán Flaksa měl k dispozici jen pětičlennou posádku, včetně sebe samého. Na střemhlavou zteč jich bylo moc

málo, a tak se museli přizpůsobit. Co jim scházelo na hrubé síle, doháněli vynalézavostí.

Obzvlášť Flaksa měl talent na vymýšlení neobvyklých metod loupeže. A ostatní jeho výstřední rozkazy kupodivu plnili bez mrknutí oka.

Jednou se propíchlí na obchodní loď pod rouškou tmy a husté mlhy a na palubu rozlili sud s olejem na vaření. Jak se loď houpala, vazká tekutina se přes noc rozprostřela po celé ploše paluby, a když pak ráno Flaksa s ostatními vtrhli na loď znovu, měli na nohou dřeváky zesponu pobité hřeby, zatímco jejich oběti jen bezmocně klouzaly sem a tam a měly co dělat, aby se navzájem nepropíchnuly vlastními meči. Jindy vysypali na balon hromadu hnijících ryb a loď pak přepadli v doprovodu početného houfu nepřítelů racků. Nebo Flaksova ženská posádka předstírala zoufalé volání o pomoc a jejich princové-zachránci, kteří se plavili na nákladní bárce plné sušeného tabáku, obě lodě ochotně zahákovali a přispěchali na palubu s karafami brandy, připraveni křísit dámy, jež mezitím samým rozrušením poomdlávaly. Místo polibků a díků je však přivítaly hlavně pistole vytažené zpod sukní.

„Pravidla boje,“ vysvětloval Flaksa brunátnému kapitánovi bárky, který se tehdy nechal napálit, „vymysleli lidé tak, aby jim vyhovovala.“

Tak hluboké moudro by v přítomných zřejmě zanechalo větší dojem, kdyby ho neproněsl muž s nabíraným vdovským čepcem na hlavě.

Ve srovnání s tím vším bylo přepadení *Cairo Hound* dočista snadné. Flaksa plavidlo sledoval již od úsvitu. Znovu si ověřil, že si jich nevšimlo, spustil k jeho balonu provazový žebřík a všichni pak sešplhali po lanoví ke gondole. Voleta odvedla pozornost posádky a ostatní mezitím obsadili strategické pozice. A potom už zbývalo jen mluvit a to kapitán uměl.

Jakmile se zásoby přesunuly z *Cairo Hound* na *Stone Cloud*, obě lodě se odpoutaly a rozloučily.

„Plný plamen, prosím,“ zavolala Edith na Adama u kormidla. „Zkusíme znovu najít ten jihozápadní proud, na kterém jsme připluli.“ Adam rozkaz zopakoval a zatáhl za páku, jež otevřela ústí pece v balonu. Nebylo pravděpodobné, že by se kapitán *Cairo Hound* pustil za nimi, Edith však pro jistotu chtěla zaujmout takovou polohu, aby — kdyby to přesto udělal — musel do slunce mžourat on.

Voleta se dívala, zda vzdalující se loď nemění směr. Přestože se před chvílí vysmála a unikla smečce vzduchoplaveckých vlků, nebylo na ní vůbec poznat, že by se jí přihodilo cokoli mimořádného. Stála na zábradlí, nakláněla se nad závratnou propast a jen jakoby mimoděk se přitom přidržovala lana. Adam z toho byl celý nervózní. Nedaleko proletěl loskuták a Voleta si povšimla, jak nepatrně hýbal křídly. „Proud se změnil, teď je západní,“ oznámila.

„To bude stačit,“ odtušila Edith a otočila se k Flaksovi. Ten stál, vzpřímený jako pravítko, a upíral pohled na Věž, která vedla obzoru. Edith na něj dvakrát zavolala, podruhé hlasitěji, ale on byl jako v transu.

„Tome,“ řekla Edith měkčeji. Její tmavé obočí se znepokojením spojilo v jedinou úzkou čáru. Thomas Senlin se k ní konečně obrátil a usmál se. „Kurz, kapitáne?“

Ještě si stále nezvykl na formálnost, na níž Edith trvala. „Tome“ mu říkala jen v soukromí a také si vyžádala, aby on jí před posádkou říkal „pane Wintersi“. „Pane“, protože tak zněl tradiční titul prvních důstojníků, a „Winters“ se jmenoval Edithin odcizený manžel, který ji vystrnadil z rodinného statku a pak ještě odmítl její žádost o rozvod. Senlin ovšem nechápal, proč by si Edith chtěla takového člověka neustále připomínat.

Jakmile měl Senlin chvíli klidu, vzpomínal na těch několik hodin, které s Edith strávil v kleci zavěšené na vnější zdi Věže. Oba tehdy vyděsila nečekaná krutost Kabaretu; zároveň je však překvapilo, jak takové martyrium lidi semkne, přestože se ani příliš neznali.

Dnes mu připadalo, že vzpomíná na dávnou minulost. Stalo se to ještě předtím, než Edith přišla o paži a připojila se k pirátům a on jen o pár hodin zmeškal schůzku se svou ženou a poté uloupil obraz a vzducholod.

Když se nyní na Edith díval, říkal si, jak je možné, že jejich přátelství navzdory tomu všemu přetrvalo.

„Myslím, že bychom měli zamířit do Windsocku, pane Wintersi,“ odpověděl. „Musíme prodat náš rum.“ Ve skutečnosti neměli příliš na vybranou. Windsock byl jediný přístav, který je dosud stále vital.

„Ano, pane.“ Edith se už otáčela, aby rozkaz zopakovala posádce, ale pak se zarazila a naklonila se k Senlinovi, ať ji v tom bezvětrném tichu nezaslechnou ostatní. Vzduch, na rozdíl od zpěněného, hučícího moře, je velmi poklidným médiem. „Už to děláš zase, Tome. Nepřítomně hledíš do dálí.“ Poté co jí Senlin odpověděl jen nakrčeným čelem, dodala: „Jestli já poznám, že tě něco žere, pozná to i posádka. Děláš mi starosti. Určitě ti nic není?“ Na tváři jí pableskovalo zlaté sluneční světlo, které se jí odráželo od mechanické paže.

„Ale jistě, jistě.“ Senlin jí položil ruku na rameno. „Já jen...“

„Muž přes palubu!“ křikla náhle Voleta stojící na zábradlí. Všichni se otočili a spatřili, jak se z paluby *Cairo Hound* rítí postava v bílém prostěradle. Byli již příliš daleko, takže případný křik bývalého kapitána už nemohli slyšet, nicméně v tom všudypřítomném tichu to byla o to chmurnější podívaná.

Tu chvilku zamlklého rozjímání prolomila až Iren: „Byl to špatný kapitán.“

„A ještě horší pták,“ odtušila Voleta.

KAPITOLA DRUHÁ

S lodi jsem získal také deník zesnulého kapitána Billyho Leeho. Vyčetl jsem z něj dva poznatky. Zaprvé: pro elementární instituce Věže není krasopis prioritou. A zadruhé: sebe i ostatní jsem upsal k drsnému životu.

— DENÍK LODI STONE CLOUD,
KAPITÁN TOM FLAKSA

Babylonská věž vítr mnoha rafinovanými způsoby třepila a obracela. Po jejím nesmírném povrchu se vzdušné proudy převalovaly jako vlny po písčíně. K některým přístavům byl přístup jen v určitou denní dobu, pokud tomu počasí přálo. Jiné dokázal v okamžiku vyřadit z provozu i nepatrný posun vzdušných proudů. Navigace kolem Věže se neobešla bez ustavičně překreslovaných map, všudypřítomných směrovek a chladnokrevné odvahy.

K tomu, aby vzducholod přezila poryvy větru v okolí Věže, však potřebovala především spokojenou posádku a vzduchoplavci zase ke spokojenosti potřebovali aspoň trochu soukromí. Bez něj by s nimi šli všichni čerti. Cítili by se jako ve vězení a neustále by po sobě štekali. A tak si každý člen posádky *Stone Cloud* našel vlastní koutek, kam si zalézal, kdykoli to bylo možné.

Adam se uhníždil v hlavním ložném prostoru, ačkoli tam příliš času netrávil. Byla tam tma a nízký strop a on si tam při-

padal jako ve velrybím břiše. Raději měl dechberoucí vyhlídku ze zadní vyvýšené paluby, poblíž kormidla. Jakožto rozený inženýr snil o tom, že celou loď, včetně ovládacích prvků, jednou rozebere na součástky a pak ji znovu sestaví, tentokrát pořádně. Takhle se museli s řízením směru spoléhat především na vítr. Adam mohl jen ubrat plyn a s lodí klesnout nebo naopak vypustit balast z nádrže na přídi a s lodí rychle vystoupat vzhůru — ačkoli to dělal jen v krajním případě, protože doplňování nádrže bylo pracné a navíc se v ní posádka koupala.

Hlavní kajutu obsadily Iren a Voleta. Místnost dříve sloužila jako noclehárna pro tucet vzduchoplavců a páchla po holínkách a nemytých nohách. Nové nájemnice strhly většinu hamak, důkladně vyvětraly a podlahu do posledního centimetru vydrhly pomocí mýdla s borovicovou vůní. Staré hadry hodily přes palubu, i když Voleta si nechala pár kousků, které nejprve nelítostně vyvařila a poté si je upravila pro své potřeby. Na *Stone Cloud* se nalodila jen ve svém šálu a modrém trikotu, jež nosila během svého zajetí v Parní rouře. Nyní trikot přibila na stěnu kajuty. Visel tam jako bezhlavý stín, připomínka života, který Voleta nechala za sebou.

Edithina ložnice, původně mapovna, byla skromná komůrka, kam neustále táhlo. Stěny zdobily staré, vybledlé signální praporky a mapy prožrané šváby. Edith zde nocovala již za Billyho Leea, jelikož to byla jediná kajuta na lodi, již šlo spolehlivě zamknout. Když se tenkrát k pirátům připojila, byla v důsledku infekce, která jí nakonec vzala paži, neustále slabá a horečnatá. O svých tehdejších útrapách příliš nemluvila a Senlin nevyzvídal. Řekla jen, že v mapovně se cítila bezpečně, když byla nejzranitelnější, a tak jí komůrka přirostla k srdci.

To, že do ní byl vstup pouze skrze kapitánovu kajutu, nebylo sice ideální, leč za Billyho Leea to příliš nevadilo. V soukromí si bývalý kapitán Edith prakticky nevšímal. Přitahoval jej docela jiný typ žen, spíše domácký, prostší. Edith na něj byla příliš

„svalnatá“ a ve svých pětatřiceti byla už navíc učiněná vykopávka. Díky tomu Lee nemusel předstírat dekorum jako obvykle. Edith se jeho neomalenost a hrubozrnné návyky zajíдалy, pořád to však bylo lepší než být objektem jeho vilného zájmu.

Ale Senlina tatáž situace znepokojovala podstatně více. V zájmu soukromí a patřičnosti Edith nabídl, že svou hamaku přestěhuje do ložného prostoru k Adamovi, ona však trvala na tom, aby zůstal v kapitánské kajutě s tím, že posádka potřebuje každý den několik hodin jen pro sebe, aby si mohla v klidu stěžovat, dovádět a osnovat vzpoury. Prospívalo to morálce.

Její vysvětlení Senlina pobavilo, nicméně chápal, oč jí jde — žádný vzduchoplavec si doopravdy neodpočine, pokud na něj neustále dohlíží kapitán.

Když se tedy usnesli, že jejich soukromí bude sdílené, vypracovali si také systém klepání. Dvakrát znamenalo „procházím“ neboli „tvou kajutou teď procházím jako chodbou. Pokud na něčem pracuješ, nenech se rušit, bylo by ale fajn, kdybys byl oblečený“. Tříkrát rychle znamenalo „jdu na návštěvu“ a jednou pak „jdu spát, dobrou noc“.

Přesněji řečeno ten systém nevypracovali společně. K Edithinu údivu jej vymyslel Senlin. Edith to jednak považovala za zbytečně komplikované řešení jednoduchého problému (vždyť na sebe mohli mluvit i skrz dveře) a jednak jí to celé přišlo nesnesitelně puritánské. Vzpomněla si na onu epizodu, kdy prchali z Kabaretu a Senlin jí odmítl rozvázat korzet. Jeho starosvětskost jí tehdy málem stála život.

On však žádné námitky nechtěl ani slyšet — a nakonec o nic nešlo. A tak Edith svolila a od té chvíle na sebe klepali.

Toho večera, kdy připravili loď *Cairo Hound* o několik soudků rumu, seděl Senlin ve své kajutě a skláněl se nad mapou nižších prstenců Věže, načež uslyšel troje klepnutí na dveře. Dovnitř v doprovodu větru vešla Edith a ve zdravé ruce nesla džbáněk.

„Na stráži je sovička,“ oznámila v narážce na Voletu. Adamova sestra si libovala v prolézání lodního lanoví, a i když z toho ostatním vstávaly vlasy na hlavě, museli uznat, že Voleta je znamenitá hlídka. „Adamovi a Iren jsem dala přiděl rumu.“

„Takže z výuky zase sejde,“ podotkl Senlin. Po útěku z Věže na palubě *Stone Cloud* měli s Iren dost času na lekce čtení a nejprve toho i využívali. Časem jim však začala přibývat práce a ubývat elán a lekce byly stále zřídkaější. Senlin si říkal, že zanedlouho ustanou nadobro.

Edith vytáhla z police dva cínové poháry. „Koukni se na to z jejího pohledu. Než se přidala k nám, pobírala stálou mzdu, každý den měla teplé jídlo a v poledne i večer volno. My naopak od té chvíle, co jsme utekli Gollovi, nezažili dvakrát stejný den. Musíme se jó otáčet, abychom se vůbec najedli. A ona navíc musí držet basu s tvými praštěnými plány. Divíš se, že v takové situaci nemá na knížky dvakrát chuť?“

„Pravda,“ uznal Senlin. „Ostatně i z improvizace se leccemu přiučí.“

„Nečekala bych, že ředitel školy bude tak prohnáný.“

„Právě naopak. Za své umění pletichařit plně vděčím své bývalé profesi.“

„Jak to?“

„Ředitel školy musí děti učit myslet, jako přemýšlejší dospělí. A mí žáci na oplátku naučili mě uvažovat jako dítě, předvídat vyrušování, počítat s připínáčkem na židli nebo ještěrkou v zásuvce.“

„Děti si z tebe utahovaly?“ Edith oběma nalila rum, opřela se a při představě, jak asi Senlin vykvíkl, když si sedl na připínáček, se usmála.

„Kdyby jen to. Některé byly přímo ďábelsky vychytralé. Na začátku jsem měl žáka, který mě tak dopaloval...“ Senlin se při té vzpomínce mimoděk pousmál.

„Jednoho třesnutího zimního rána,“ začal vyprávět, „jsem přišel do školy jako obvykle v předstihu, abych řeravé uhlíky

z předešlého dne, vždy shrnuté na úhlednou hromádku, rozfoukal a přiživil. Jenže jsem zjistil, že hromádku někdo rozhrabal a uhlíky vyhasly. Hned jsem zavěřil rošťárnu — ačkoli o nic vážného nešlo. Vhodil jsem do pece třísky na podpal, ale když jsem chtěl rozdělat oheň, zjistil jsem, že všechny sirky mají ulámané hlavičky. „Áha,“ pomyslel jsem si, „takže o tohle jde. Někdo mi zničil sirky.“ Vykročil jsem k sekretáři pro novou krabičku, ale sotva jsem v zšeřelé místnosti udělal pár kroků, začal jsem klouzat po tenké vrstvě ledu. Při pádu jsem málem strhl na zem okolní police.“

Edith si dlaní přikryla ústa a rozesmála se.

„To už jsem tomu neznámému pachateli musel vyseknout poklonu,“ pokračoval Senlin. „Byl to vpravdě velkolepý žertík. Zatímco jsem se na svých otlučených kolenou a s novou krabičkou sirek nesl k peci, dumal jsem, který z mých žáků vykazuje dostatečnou inteligenci a prohnalost, aby zosnoval tak složitý plán. Když jsem pak přiložil hořící sirku k třískám, pec se vzňala prudkým plamenem, který mi sežehl obočí. Tak jsem se polekal, že jsem odskočil vzad a převrhl celou řadu škamen.“

„Pachatel schoval ulámané hlavičky do popela,“ usoudila Edith.

„Pachatelka,“ opravil ji Senlin.

„Ty víš, kdo to byl?“

„Prozradil ji samolibý úsměv nad vlastní chytrostí. Když se toho rána všichni žáci posadili do lavic, stačilo mi jen najít ten nejrozzářenější pohled.“ Senlin už nedodal, že onu pohlednou pachatelku si později vzal za ženu.

„Tak hlavně že ty lumpárny byly nakonec i k něčemu dobré,“ prohlásila Edith a pozvedla svůj pohár. „Na rošťáky.“

„Na rošťáky,“ napodobil ji Senlin.

Za nejbližším okénkem se k nebi vypínal temný obrys Věže, který se třpytil světly přístavů, observatoří a pevností bohatých prstenců. Ty všechny zářily jako hvězdy na nebeské báni.

„Je to zvláštní,“ povzdechl si Senlin. Jeho veselí bylo to tam. „Představoval jsem si, že jakmile budu mít vlastní loď, všechno se rázem vyřeší. Rozhodně jsem si nemyslel, že z účetního se stanu pirátem. Před očima jsem měl přímý kurz — vyletím nahoru do Pelfie, najdu svou ženu, oba se vrátíme domů a zazvoní zvonec.“

„Měla jsem tě hned upozornit, že na vzducholodi žádné přímé kurzy neexistují.“

„Ať se trápím, jak se trápím, nemůžu přijít na to, jak se dostat dovnitř.“ Senlin poklepal prstem místo na mapě, nadepsané *Pelfie*.

Pelfie se nacházela mezi dvěma nehostinnými prstenci. Pod ní ležel Nový Babylon, odkud nedávno uprchli a neměli v úmyslu se tam vracet. A nad ní pak Hedvábný útes, kdysi velkolepý park, který společně užívali Pelfové pod ním a Algezové nad ním. Před sto lety však mezi oběma rody vypukla série válek, studených i horkých, a vstupy do jejich prstenců se neprodyšně uzavřely.

Takže jediná cesta do Pelfie nyní vedla skrz přístavy. To vše Senlin vyčetl z Leeho omezené sbírky vzduchoplaveckých spisů. „Nejdřív jsem se cítil, jako bych utekl z vězení,“ prohlásil a rozčarovane si prohrábl vlasy. „A teď mi spíš připadá, že jsem ztratil klíč od domu.“

„Věž byla postavena především jako hradba proti lidem jako my, Tome,“ odvětila Edith. „Jsme jako lišky, které krouží kolem kurníku a brousí si zuby na slepici.“ Senlin na ni vrhl pochybovačný pohled a ona se zasmála. „Nechtěla jsem tím říct, že tvá žena je slepice. To ze mě jen mluvívá bývalá selka.“

„Tak to jsem rád, že jsme z tebe ten statek nevymlátili úplně.“ Senlin se zhoupnul na židli a založil si ruce za hlavu. „Dnes ráno jsem se zasnul. Vzpomínal jsem na svůj starý domek. Jestlipak už ho dočista zarostl plevel? Okenice už určitě visí na jediném závěsu a na komíně hnízdí ptáci. Obec už ho možná prodala. Nebo přidělila novému řediteli školy.“ Přední nohy jeho židle

bouchly o podlahu jako tečka za větou a zasněný výraz ve tváři mu ztvrdl.

„Je to zvláštní představa, že tvůj starý život pokračuje dál i bez tebe,“ prohodila Edith.

„To je,“ přisvědčil Senlin a oběma jim dolil. „Bojím se, že jsem propásl poslední příležitost, abych se k němu vrátil. Neměl jsem za Maryou běžet tak bezhlavě, tak brzo. Nebyl to můj nejlepší plán.“

Dál to nemusel rozvádět. Oba si vzpomněli na jejich katastrofální pokus o vstup do Pelfie skrz veřejný přístav.

Viděno zpětně, tenkrát doopravdy započal jejich pirátský život.

KAPITOLA TŘETÍ

Ve srovnání s tím, jak rychle se novému životu přizpůsobili Adam s Voletou, si já zvykal dlouho a bolestně. Jestli se kdy lidstvo rozhodne osídlit hvězdné ostrovy na nebi, mělo by k nim poslat děti a za kormidla kosmických lodí postavit ty nejmenší.

— DENÍK LODI *STONE CLOUD*,
KAPITÁN TOM FLAKSA

Po útěku z Gollova přístavu posádka *Stone Cloud* doslova přetékala optimismem. Vyvázli ze spárů Finna Golla, Rodiona i Billyho Leeho. Znovu se ocitli na svobodě. Unikli Věži. Najednou jim přišlo, že dokážou úplně vše, dokonce i najít jedinou osobu, která se téměř před rokem ztratila ve Věži a od té doby se po ní slehla zem.

Senlin měl pár nápadů, kde s hledáním začít. Věděl, že Maryu prodal sňatkový zprostředkovatel pelfskému aristokratovi jménem W. H. Pell. „Pell“ bylo příjmení rodu vládnoucího Pelfii, takže onen W. H. byl pravděpodobně vlivný muž. Senlin dále věděl, že W. H. má cosi společného s klubem zvaným Spolek nadaných. Pelfie byla vyhlášená tím, že do ní neměl přístup jen tak leckdo. Člověk musel být buď bohatý a urozený, anebo musel obchodovat s luxusním zbožím. Se sprostými turisty a běžnými kupci se u bran nikdo ani nebavil.

Otázku, jak do Pelfie proniknout, dále komplikovala skutečnost, že na Senlinovu hlavu byla vypsána odměna. Koneckonců odcizil vzácný obraz komisaři Lázní, popudlivému muži jménem Emmanuel Pound, který Pellům sloužil jako výběrčí daní. Právě černo-zlatá vlajka Pelfie se třepotala na stěžni Poundovy bitevní lodi *Araratu*.

Senlin si tudíž před přistáním v pelfském přístavu změnil jméno na Tom Flaksa a zosnoval plán, jak se dostat přes tamní strážce — bude předstírat, že je sňatkový zprostředkovatel, přičemž jeho svěřenkyni a zboží na prodej bude hrát Voleta.

A tak utratil poslední peníze za šaty pro Voletu, což jej později velmi mrzelo, když všichni hladověli a vařených holubů měli už po krk. Koupil je od muže, který se vydával za kupce, přestože vypadal spíše jako učebnicová ilustrace piráta. Nad tím, jaký osud stihl jejich bývalou majitelku, Senlin raději nepřemýšlel.

Sukně byla košatá spodničkami, nahoře měly šaty štedrý dekolt a barvou byly bledě žluté, což jen zvýrazňovalo Voletiny nádherné levandulové oči.

Voleta ty šaty nenáviděla.

Pro svého kapitána, kterého měla moc ráda, však byla ochotná sehrát svou roli.

Ve snaze zamaskovat otlučený exteriér lodi obalili zábradlí Leehe sbírkou prostěradel. Lee, nestydatý sukničkář, měl nejraději křiklavé barvy a výrazné vzory. Stačilo pár dobře utažených uzlů a zatlučených hřebíků a jejich fádni plavidlo se proměnilo ve starého, vypelichaného páva.

Severní přístav Pelfie byl opulentní a bezvadně udržovaný. Zlacené úvazné sloupky, nabílené jeřáby, na střechách strážnic zbrusu nové šindele. Cestu k temnému tunelu, který vedl do samého hlavního města Pellů, lemovalo půl tuctu palem v objemných květináčích.

Na konci každého kotviště se do výšky osmi stop tyčily železné střelecké věže, kterým Edith říkala „olovení vojáci“. Vížky vypadaly jako sarkofágy se zvoncovou hlavou, odkud kruhovým

průhledem vykukovaly tváře střelců. Místo paží pak měli olouvené vojáci dvacetilibrová děla.

O svém plánu začal Senlin pochybovat, sotva dokaři v úhledných uniformách popadli úvazná lana jeho prostěradlové bárky. Každému z nich se u boku houpala pistole a pohybovali se výkonně a disciplinovaně jako vojáci. Tohle nebyl přístav, ale pevnost. Pokud by Senlinova posádka svou šarádou nikoho neoklamala, v okamžiku by skončila v poutech. Jenže teď už na útěk bylo pozdě. Kostky byly vrženy a oni museli hrát dál.

Přístavní dělníci jim přistavili nástupní můstek, na Senlinovy veselé pozdravy však neodpověděl ani jeden. Když Senlin zahlédl, jak se ze strážnice vynořila poručická uniforma, cítil se jako vězeň na vlastní lodi.

Poručík se rozhlédl po přístavu, nasadil si na hlavu bílou čepici, upravil si zlaté prýmký na ramenou a nevzrušeně k nim vykročil. Cestou ostentativně kontroloval desítky rozličných detailů — nedotažený uzel, zpola zastrčenou košili portýra, ohnutý list palmy. Než dorazil k jejich kotvišti, Senlin si málem rozskřípal zuby na kostní moučku.

„Co tady pohledáváte?“ Poručík měl obočí i knír vykroucené do ostrých špiček, což jeho tváři propůjčovalo pichlavý charakter.

„Kapitán Tom Flaksa k vašim službám. Jsem zde, abych život některého z vašich šlechticů obohatil o manželku,“ prohlásil Senlin a na důkaz svých slov rozmáchlým gestem představil Voletu po svém boku, oděnou do výrazných žlutých šatů.

„Kterého šlechtice?“

„Toho, který projeví největší zájem, pochopitelně.“

„Ne, kdepak, to nepůjde,“ odvětil důstojník se smíchem tak suchým, že připomínal spíš zakašlání. „Máš pozvánku nebo průvodní dopis?“

„Ne.“ Senlin vykouznil fanfarónský úsměv. „Mne provází vítr a pozývá Štěstěna.“

„Štěstěna? Tak ta se k tobě tentokrát obrátila zády,“ utrousil poručík. Jeho slova zřejmě obsahovala nějakou šifru, protože

dělníci okamžitě pustili úvazná lana *Stone Cloud* a dali se na mechanicky spořádaný ústup. Couvali tak dlouho, až stanuli za šikem hrozivých olověných vojáků.

Senlin to vzal jako špatné znamení. Poručík se zhoupł na patách a změřil si lodní výzdobu. „Vracíme se z přehlídky, co?“ ušklíbl se a pobaveně povytáhl svá ostnatá obočí.

„Jen jsem chtěl udělat dojem,“ odtušil Senlin.

Poručíkův pohled sklouzl k Voletině nabírané sukni, úzkému pasu a odhaleným zlatým ramenům. „Nícméně kdybys své zboží dočasně svěřil do mé péče, určitě bych se za tebe přimluvil.“

Senlin popotáhl. „Nevím, jaké zvyklosti panují v tom vašem venkovském prstenci, ale tam, odkud pocházím já, obchodníci své zboží nikomu nedávají zadarmo. Má svěrenkyně beze mne nikam nepůjde.“

„A z jakého kraje pocházíš? Lidi tam musejí mít vskutku bujnou představivost. Snad z prstenců nad Nebeským obojkem? Nebo rovnou z měsíční kolonie?“ Důstojníkovi se však z tváře rázem vytratilo veškeré veselí. „Nechej mi tu holku a já tobě nechám loď.“

Než stačil Senlin odpovědět, Voleta vyskočila na zábradlí, vykasala si sukni a dala se do tance. Balancovala na jedné noze a druhou točila v koleni. Její spodničky, husté a bledé jako řezané zeli, jí rozšafně plandaly kolem stehén.

Poručík na ni hleděl jako uhranutý.

Edith, která to, jak se Senlinův plán zvolna hroutí, sledovala opodál, spatřila, že olovění vojáci namířili na *Stone Cloud* hlavně svých děl. Ostrým odkašláním dala Adamovi znamení a jednou rukou nenápadně popadla Voletu za sukni.

Adam u kormidla prudce zatáhl za páku balastu a škrticí klapky. Nádrž s vodou se rázem vyprázdnila do přístavu a poručík to málem spláchno přes okraj. Zároveň s tím zavyla palubní pec, jak se klapka otevřela, a loď se vzepjala jako poplašený kůň. Voleta by přepadla přes zábradlí, kdyby ji Edith předtím nechytila. Škoda že jí přitom roztrhla sukni.

Senlina ten prudký pohyb srazil na kolena. Loď vtrhla do nového vzdušného proudu, který jí smýkl na stranu. Lanová záupělo. Iren, jež dosud stála na schodech příďové nástavby, narazila do pravobočního zábradlí, které zapraskalo, ale jako zázrakem vydrželo. Z Věže se rozezněla palba pušek a chvíli nato zaduněl výstřel z děla, tak hlasitý, až členům posádky zadrkotaly zuby. Na tváři ucítili spršku třísek. Hedvábný balon se začal ve spodní části deformovat, což bylo neklamně znamení, že jim uniká plyn.

Senlin spatřil díru v balonu a letmo se jej zmocnila hrůza tak silná, že měla příchut' euforie. Zřítí se z oblohy jako postřelený pták.

Zatímco však k průrvě upíral zděšený pohled, rána se sama zacelila, jako by se k ní zevnitř přitiskla jakási membrána.

Záhy nato už byli z dostřelu olověných vojáků a kanonáda ustala.

Stoupali na mírném vzdušném proudu. Zdálo se, jako by se loď vůbec nehýbala. Nebe bylo jako vymetené. Všichni se postavili na nohy a zjišťovali, zda někde nekrvácejí nebo jim odněkud netrčí zlomená kost. Nikomu se však nic nestalo.

„To jsme měli štěstí,“ prohodil Senlin a roztřesenýma rukama si urovnal rukávy. „Balony se obvykle samy nezacelují, nebo se pletu?“

„Ne,“ řekla Edith a poklekla, aby si prohlédla roztřepenou díru v pravoboku. „Voleto, Iren, strhejte ty pitomé prostěradla.“

Senlin se na vybledlé hedvábí nad sebou zahleděl již s chladnou hlavou. „Samotěsnicí balon. Na takovou kraksnu to je zajímavé vybavení.“

„Jeden ze Sfingových vynálezů. Vyobchodoval ho Billy Lee.“ Edith se postavila a skopla kus rozlámané palubní desky do propasti.

„Vyobchodoval za co?“

„Za jednu paži.“

Poté už neměli moc na výběr. Pro tak malou posádku a tak podřadnou loď žádná poctivá práce nebyla. Každý přístav, k němuž připluli, je bez řeči odehnal jako mouchu od stolu. K pirátství se uchýlili, jen aby nezemřeli hladu.

Senlin upil rumu a při té vzpomínce zamžoural. „Brát nohy na ramena jsme se naučili skvěle.“

„Protože jsme si to tak sami zařídili,“ podotkla Edith. „Dobře víš, že bysme se mohli zmocnit nové lodě, s opravdovými děly a možná i robustnějším trupem. Kdybysme nebyli tak počestní piráti, mohli bysme...“

„Edith, nezačínej s tím zase. Kvůli vlastním problémům přece neožebračíme nějakého nevinného vzduchoplavce. Kdybychom si mohli troufnout na nějakou bitevní loď Pellů nebo jiné piráty, možná bych k tomu svolil. Jenže my si to dovolit nemůžeme a počestné lidi okrádat nehodlám. Taková přece nejsme.“

„A co jiného jsme? Ať se ti to líbí, nebo ne, jsme piráti, ať už že svým obětem říkáme ‚prosím‘ a ‚děkuji‘. Žádní gentlemanští zloději neexistují, a i zdvořilý lump je pořád lumpem. Na světě jsou jen silní a slabí, ochotní a mrtví. Vždyť jsi slyšel toho opilce. Už si o nás povídají, Tome! Jak dlouho bude trvat, než si nějaký počestný člověk řekne, že nejsme tak mazaní, jak vypadáme, že vůbec nenaháníme takový strach, jak se proslychá? Jak dlouho bude trvat, než si na nás došlápnou?“

„Já nechci jen planě moralizovat, Edith. To jsou rozhodnutí, která člověku změni duši. Nevratně. Podívej na Voletu. Sice o tom nemluvíme, ale určitě sis toho taky všimla. Ta holka je den ode dne okoralejší. Tvrďší a lehkovážnější.“

„Je ještě mladá.“

„Kapitána hodí vlastní posádka přes palubu a ona zavtipkuje, že je ten chudák špatný pták.“

„Promluví s ní.“

„Klidně na ni můžeme udělat tytyty, faktem ale zůstává, že za to okorávání můžu hlavně já. Beru na sebe zodpovědnost.“

Já jsem kapitán, a proto ji odmítám upsat k vraždění. Nechci jí ten kousek svědomí, který jí ještě zbývá, odpilovat rašplí. Pořád se upínám k naději, že pokud nějakým zázrakem Maryu přece jen najdu, nebude se na mě dívat jako na cizího.“ Vášeň mu rozechvěla hlasivky, ale on si hned odkašlal. „Promiň. To bylo trochu moc vzletné.“

Edith, která se už od něj odtahovala, se znovu předklonila a opřela se lokty o stůl. „Aspoň se tu neoddáváš chmurám,“ ušklíbla se. „Debaty mi nevadí. Nesnesu ale zadumané pohledy.“

Přejela prsty arabeskové vzory na své mechanické paži, v nichž se ukrývala nenápadná západka. Tu podebrala nehtem, z paže se vysunula malá zásuvka a v dlani jí přistála skleněná ampulka. Paže sípavě vyvrhla obláček páry a ztěžka žuchla na stůl. Edith si zvedla ampulku před oči a spatřila, že je stále zpola plná žhnoucího rudého séra. Se spokojeným výrazem vrátila baterii na své místo.

Senlin ten večerní rituál viděl již mnohokrát a naučil se jej nekomentovat. Jakákoli narážka na Edithinu paži, podivné palivo nebo jejího vynálezce, záhadného Sfingu, se vždy setkala s naježeným mlčením.

Edith dopila sklenku a Senlinovi se s úsměvem podívala zpřímá do očí. „Tome, neříkáš si někdy, jestli vůbec klepeme na správné dveře? Víme jistě, že tvá žena je v Pelfii?“

„Jistě nevím nic,“ odtušil Senlin. „Řídím se jen zvěstmi a vlastním úsudkem. Nic jiného nemám.“

„Ovšem,“ přikývla Edith. „A já stojím za tebou. I zbytek posádky. Ty jsi pomohl nám a my teď pomůžeme tobě.“ Vstala a jednou klepla do stolu. „Jdu spát. Dobrou noc, kapitáne.“

„Dobrou, pane Wintersi,“ odvětil Senlin se sotva patrným úsměvem.

Když se dveře do mapovny zaklaply, konečně se obrátil na ženu v bílé noční košili, která poslední hodinu seděla na jeho posteli. Dětsky se na něj zašklebila a pak si ke kaštanovým

vlasům zvedla hřeben. Zatímco si rozplétala chomáče, něco si broukala.

Senlin pevně zavřel oči.

V rámci jejich plánového útěku z Gollova přístavu tehdy na komisaře uchystal past. Jednu skříňku naplnil bílým chromem, s tím, že jakmile ji Pound a jeho muži otevřou, propadnou halucinacím. Jenže se do své pasti chytil také. Vdechl pořádnou dávku drogy, načež se mu zjevila Marya.

Nepůsobila vůbec snově. Nebyla průhledná jako odraz v zrcadle, který lze zaplašit zhasnutím lampy. Také nezářila ani se nemihotala ani nemluvila dutým hlasem. Zkrátka nevykazovala žádné dramatické projevy, jaké se obvykle připisují duchům. Vypadala dočista jako živá, což Senlinovi samozřejmě dál přitížilo.

Čekal, že jakmile účinek drogy pomine, vidina se zase rozplyne. Edith ani zbytku posádky o ní neřekl nic, protože jim nechtěl přidělovat starosti. Zkrátka doufal, že ten zlý sen nepotrvá dlouho. Jenže mezitím uplynulo již několik měsíců a Marya jej stále soužila. Byla jako dítě, které si žádá pozornost a nepřestane dotírat, dokud se jí nedočká. Jenže Senlin si jí nevšímal s nadějí, že se Marya nakonec urazí a zmizí. A tak zatímco si kolem něj vykračovala a prozpěvovala si, on ji okázale přehlížel, třebaže to nedokázal bezezbytku. Pokud měl Senlin štěstí, někdy se Marya vytratila na několik hodin či celé odpoledne, ale zrovna když si začal říkat, že se jí zbavil nadobro, ona se znovu zhmotnila a zlý sen pokračoval dál.

Nejhorší bylo, když na něj zjevení mluvilo. To Senlin nenáviděl, protože v tom se vůbec nepodobalo ženě, kterou miloval. Bylo zlé, podezřívavé, malicherné a nikdy nešlo daleko pro radu, která Senlina vždy zkrušila. Senlin měl pocit, že se oženil se svým vlastním pochybovačným já.

Teď pevně stiskl prázdný pohár a otevřel oči. Přízrak pořád seděl na jeho posteli a pozoroval jej.

Marya upustila hřeben na noční stolek a dlaně si položila na zahalená kolena, jako by se chystala napomenout zlobivé dítě. Řekla: „Ach, Tome. Můj drahý, předrahý Tome. Vždyť ty vůbec nevíš, co děláš. Nemáš o tom ani potuchy.“

Senlin si jí nevšímal. Lehl si do postele a zahleděl se na Maryin portrét. Na něm jeho žena seděla obklopená orchidejemi v Ogierovu střešním ateliéru. Na holé kůži jí tančilo mihotavé světlo lázní, jako roj tisíce světlušek. Ve tváři měla napůl mírný, napůl neohrožený výraz. Senlin si pomyslel, jak by bylo krásné, kdyby se do té scény mohl ponořit, kdyby jej ten portrét vtáhl do sebe. Přitiskl si jej ke rtům a ty vrásčité tahy umělcova štětce políbil.

Maryin přízrak u paty postele se na něj ušklíbl. Prohlásil: „Jsi stejně ztracený jako já. A až se toho ta tvá drahocenná posádka dopídí, prověří si, jestli jsi lepší pták než ten chudák v prostěradle.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Důvěra je sval, který funguje nejlépe, když jej pohání instinkt.

— DENÍK LODI STONE CLOUD,
KAPITÁN TOM FLAKSA

Windsock nebyl ani v nejmenším tradiční přístav. Nepřináležel k žádnému prstenci, nesousedil s žádným vstupem, nikam nevedl. K průčelí Věže lnul jako hmyzí kokon ke kmeni stromu — a můří převlékárně se podobal také v tom, že ani na něj nebyl příjemný pohled.

Jumet, potulný básník Věže, jej ve třetím svazku svého *Hol-du* popsal následovně: „rozlámaná hospodská harmonika, / na budovu venkovské pošty zavěšená, / kde léta už reziví“.

Podlouhlý, rozháraný útvar obnášel několik pater a tolik místností, že by pohodlně ubytoval celý činžovní dům. Byl nahrubo stlučený z rozličných zbytků a trosek — výtvar tisíce rukou a půltuctu pokolení. Nikdo by na jeho anatomii nenašel rovný trám nebo řádně spojený nosník. Místo pevné fasády byl navlečený v rozměrné, nepřerušované tapiserii, vlněném obalu přetaženém přes dřevěný skelet. Působil vetchým, vyzáblým dojmem.

Vzor tapiserie byl stejně spleťtý jako chaotický — v rozličných úhlech se tu k sobě tiskly piktogramy, symboly a značky. Senlin si při pohledu na ně vybavil starého potetovaného námořníka.

Během předchozích návštěv Windsocku si občas krátil dlouhou chvíli studiem té podivné šifry; její význam si však stále mohl jen domýšlet.

Nově přichází nejednou z malebné tapiserie mylně usoudili, že Windsock je spořádaný přístav. Nic však nebylo dále od pravdy. Bylo to zoufalé útočiště pašeráků, stárnoucích běhen a nájemných žoldáků hledajících nekalou práci. Měl samozřejmě i své praktické výhody — člověk zde mohl prodat lup, naplnit si spíž, opít se a najít ochotnou společnici, a ani se přitom moc nenachodil. U každé takové transakce však musel počítat s podvodem nebo kulkou.

Windsock byl příliš vratký, než aby udržel vzducholoď, a tak každý návštěvník musel zakotvit podél dlouhé pukliny ve stěně Věže, překonat propast mezi lodí a římsou a do přístavu dojít pěšky. Celou tu dobu měl pod nohama úctyhodnou hloubku. Kdyby se zřítíl, měl by na rekapitulaci svého života plných sedm sekund.

Iren měla oko na vhodné výčnělky ve vápencové stěně schopné udržet lodní kotvu. Dnes se ostruha zachytila po prvním výstřelu a neutrhla se, ani když Adam vypustil část balastu a napnul lano. Iren spokojeně přikývla a na kladce s ramínkem překonala propast. Voleta kladku nepotřebovala, po laně sjela ručně, jen ve svých kovářských rukavicích. Adam se na ni raději nedíval; říkal si, že lano se kůží určitě každou chvíli propálí. Ale Voleta byla lehká a lana se navíc chytila i nohama a brzdila podpatky bot. Když obě bezpečně stály v puklině, Adam zavěsil jejich dva soudky rumu na kladku a poslal je za nimi.

„A ty se mezitím toho svého člověka vyptáš, jak proklouznout do Pelfie?“ prohodila Edith směrem k Senlinovi.

„Není to žádný můj člověk, ale ano. Už minule jsem to natukl, ale moc jsem se nedozvěděl. Možná ho rozpovídají peníze.“

„Za ten rum bych nevzala míň než dvacet šekelů,“ řekla Edith. „Není to ostatně žádná samohonka. Dost možná je to to nejlepší pití, jaké tady letos viděli.“

„Souhlas,“ přisvědčil Senlin.

„Já bych rád zůstal na lodi,“ vyhrkl Adam, jako by se k tomu odhodlával už nějakou chvíli. Senlin a Edith se zatvářili překvapeně, a tak mladík kul železo, dokud bylo žhavé: „Říkal jsem si, že kdybych měl den volna, mohl bych rozebrat kormidelní panel a podívat se, k čemu slouží ty nefunkční páky.“ Otevřel dvířka pece a zbytečně prohrábl uhlíky, jen aby se nemusel dívat Senlinovi do očí.

Edith našpulila ústa a zvědavě se ohlédla na kapitána.

Adamův návrh zněl rozumně a Senlin už už chtěl přikývnout.

Jenže pak se ve dveřích kapitánské kajuty zhmotnil přízrak a on na Adama rázem zapomněl. Marye seděla na hlavě červená tropická přilba, která se mu vtiskla tak hluboko do paměti. Její jezdecké boty a bílá blůza působily na pozadí otlučené lodi zcela nepatřičně.

„Nebud bláhový, Tome.“ Marya si zastrčila kaštanové vlasy do přilby a vykročila k němu. „Copak tomu klukovi ještě věříš?“

Edith si odkašlala.

Senlin si uvědomil, že pro ostatní jen nepřítomně hledí před sebe. Promnul si nos a zaclonil si výhled na Maryu. Přemítal, co to chtěl Adamovi říct. V poslední době jej rozptýlilo kdeco a on v duchu neustále pátral po nějaké uniklé myšlence.

Potíž byla v tom, že Marya měla výjimečně pravdu. Adam ho zradil už dvakrát, a přestože to udělal v zájmu své sestry, vysloužil si tím reputaci nespolehlivého. Pokud by zůstal na lodi samotný, co by mu zabránilo v tom, aby přivolal Voletu zpátky a odplul bez nich? Kdyby mladík zradil i potřetí, mohl by si to Senlin vyčítat jen sám sobě.

Podezřívál ho však právem? Opravdu Adamovi nemohl věřit, ani když Voletě nic bezprostředně nehrozilo? Možná to riziko bylo přijatelné a Adamovi by navíc vrátilo kus ztraceného sebevědomí. Těch několik týdnů od jejich útěku byl nezvykle ostýchavý.

Senlin otevřel oči, aby vyřkl svůj verdikt, místo toho však zůstal hledět zblízka na Maryu. Přízrak se k němu doslova lepil nosem na nos. V očích měl stín.

Senlin se mimoděk zašklebil a ucukl. Marya rázem zmizela. Edith a Adam na něj hleděli se zjevným znepokojením.

„Chtělo se mi kýchnout,“ vysvětlil Senlin nepřesvědčivě.

Edith se zamračila a otočila se k Adamovi. „V přístavu nemá navigátor na lodi co pohledávat. To je výsada prvního důstojníka.“

„Ale nemusela by být,“ namítl Adam zoufale.

„Špatně jsem slyšela. Chtěl jsi říct ,ano, pane‘?“

„Ano, pane,“ zabručel Adam. Na šňůrce kolem krku měl pověšený monokl s gumovým rámkem. Nyní si jej zvedl a přiložil na zdravé oko. S tím kyklopským kukátkem, což byl jeho vlastní vynález, vypadal spolu s páskou přes druhé oko trochu bláznivě, ale on na něj byl hrdý a vždycky mu vrátilo krapet té pošramocené sebeúcty.

Jakmile sjel po kotevním laně k ostatním, Senlin se obrátil na Edith: „Promiň. Prostě jsem tu věc důkladně zvažoval.“

„Ptala jsem se tě, jestli mi koupíš olej do ruky.“

„Vždyť víš, že ano.“

„Jenže jsi mi neodpověděl. A to je problém. Co si počnu, až se takhle proměníš v kámen, zrovna když půjde do tuhého? Mám počkat, až zase roztaješ? Až to *důkladně zvážíš*?“ Rozrušením se zarděla. „My všichni stojíme v pozoru, kapitáne. Ale vy nás necháváte čekat.“

Senlin otevřel ústa, ona ho však přerušila. „Hlavně nezapomeň na ten olej.“

Puklina, která vedla do Windsocku, byla rozeklaná, chvíli široká jako venkovská silnice, jindy úzká jako skalní římsa. Tu a tam byl okraj čerstvě rozdrobený, známka nějakého nedávného neštěstí. Několik generací nohou vyšoupalo hlavní stezku dohladka — to však nikoho neuklidňovalo.

Země jako by se pod posádkou *Stone Cloud* vzpínala a hou-
pala. Novopečení vzduchoplavci postupovali jen krok za kro-
kem a neustále přemáhali nutkání spustit se na všechny čtyři.

Kromě Volety. Ta se přískoky přímo řítila vpřed, suverénní
jako kamzík.

Z pukliny vypadal střešní jarmark docela krotce. Až k sa-
mému okraji se natahovaly sluncem vybělené markýzy. Opo-
dál bujaře vyhrával flašinet, doprovázený chraptivým ženským
falsetem. Nad tržištěm kroužilo hejno rybáků, kteří se každou
chvíli střemhlav spouštěli za zbytky potravy. Vůkol se linula
hřejivá vůně tabáku a masa kořeněného tak štědře, že by mohlo
být náhražkou kadidla.

Byl to vítaný pohled. Windsock byl pro *Stone Cloud* téměř
domovským přístavem.

Posádka sešplhala na podlahu jarmarku, rovnou do oblaku
peří, které kolem sebe rozhazovala stará žena zkušeně škuba-
jící holuba. Na stánku za ní visela za krk žalostná sbírka nahé
drůbeže.

Na prodej zde bylo vše potřebné, třebaže nikdy v ideálním
stavu. Ať už šlo o nýty, čajovou konvici nebo kovářské kleště,
železo bylo vždy rezavé. Obchodník s konfekcí nabízel široký
sortiment košil a kalhot, ve všech možných nelidských velikos-
tech. Jakýsi doktor s modrou pletí prodával zázračné tonikum,
které podle něj vyléčí vše od pakostnice po střelnou ránu, a to
bez jakýchkoli vedlejších následků, snad kromě lehkého (a při-
tažlivého!) zmodrání pokožky. Všechno bylo zohýbané, rezivé,
vyspravené a nesourodé. Leč lidem bez domova připadalo trži-
ště jako zahrada rozkoší.

Sotva se těmi kapsáři a stánkaři posádka *Stone Cloud* za-
čala prodírat, Voleta beze slova varování či vysvětlení odběhla
pryč. Shýbla se pod tácem recyklovaných pantů a hřebíků,
až jejich prodavač polekaně nadskočil. Muž se po ní ohnal,
ale ona se hbitě protáhla pod závěsem zadního vchodu a byla
ta tam.